

UZASADNIENIE

W dniu 1 lipca 2015 roku do Sadu Rejonowego w Radzynie Podlaskim wpłynął pozew powódki A. M. (1) przeciwko pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej w W. w którym domagała się zasądzenia kwoty 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwoty 2.939,95 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 559,60 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów.

W uzasadnieniu pozwu powódka A. M. (1) podniosła, iż w dniu 20 czerwca 2014 roku w L. przy ul. (...) doszło do wypadku, w trakcie którego powódka poruszając się chodnikiem potknęła się na nierównej, uszkodzonej nawierzchni, co doprowadziło do upadku poszkodowanej. Podmiotem odpowiedzialnym za zdarzenie jest Z. D.i M. w L.. Po wypadku wraz z utrzymującymi się dolegliwościami bólowymi powódka zgłosiła się do Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w R.. W wypadku powódka doznała urazu kolan prawego i lewego oraz pourazowej niewydolności bólowej kolan. Powódka poddana została specjalistycznemu leczeniu, prowadziła oszczędzający tryb życia i przeszła szereg zabiegów rehabilitacyjnych. W związku z wypadkiem zalecono jej poruszanie się za pomocą kuli łokciowej oraz stabilizatora.

Powódka poniosła koszty leczenia w wysokości 2.939,95 zł oraz koszty dojazdów do placówek medycznych, których w okresie od października 2014 roku do marca 2015 roku na trasie R. – L. – R. odbyła dziesięć (k. 2 – 4v., 14).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. nie uznał żądania pozwu i wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu pisma pozwany podniósł, iż Gmina L. - Z. D.i M. w L. zawarła umowę ubezpieczenia potwierdzona polisą nr (...). W wyniku podjętych czynności ustalono, że w dniu 20 czerwca 2014 roku powódka A. M. (1) potknęła się na nierówności chodnika przed budynkiem T. (...)w L. na ul. (...) i upadła na kolana doznając obrażeń ciała. Pozwany podniósł, że zebrany materiał dowodowy nie wskazuje na istnienie związku przyczynowego między zgłaszanymi dolegliwościami a zdarzeniem. przedstawione dokumenty nie potwierdzają istnienia zmian pourazowych, zaś widoczny jest jedynie stan chorobowy. Potwierdza to opinia lekarza orzecznika, z którego wynika, że zgłaszane dolegliwości bólowe są następstwem stanu chorobowego nie pourazowego (k. 49 – 49v.).

W toku procesu powódka popierała powództwo, zaś pozwany nie uznawał żądania pozwu i wnosił o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2014 roku powódka A. M. (1) rozpoczynała praktyki studenckie w T. (...)mieszczonego się w budynku przy ul. (...) w L.. Przechodząc przez chodnik powódka potknęła się o nierówność chodnika i upadła na kolana.

W wyniku tego upadku powódka A. M. (1) doznała urazu w postaci stłuczenia obu kolan z dodatkowym skręceniem kolana prawego.

Z uwagi na dolegliwości bólowe powódka po dwóch tygodniach udała się do apteki, gdzie zakupiła środki przeciwbólowe. Z uwagi na utrzymujące się dolegliwości bólowe w dniu 7 lipca 2014 roku powódka udała się do Poradni (...) (...)w R., gdzie zalecono stosowanie zabiegów fizjoterapeutycznych. Do września 2014 roku powódka stosowała leczenie zachowawcze. Po zakończeniu zabiegów fizjoterapeutycznych z uwagi na trwające dolegliwości bólowe powódka udała się do lekarza ortopedy w L., u którego leczyła się w okresie od września do grudnia 2014 roku, a następnie do lekarza T. K. w S.. Lekarz ten zalecił długotrwałą rehabilitację.

Od 2 marca 2015 roku powódka A. M. (2) zaczęła uczęszczać do przychodni (...) w L.. Do lekarzy i na zabiegi rehabilitacyjne powódka była wożona przez ojca R. M. samochodem marki F. (...).

W 2007 roku powódka miała przeprowadzany zabieg wydłużania nogi na odcinku piszczeli.

W trakcie leczenia doznanych urazów powódka nabyła lekarstwa i środki medyczne na kwotę 605,39 zł.

W dniu 23 marca 2015 roku do oddziału pozwanego wpłynęło zgłoszenie szkody nadane przez powódkę A. M. (1).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów w postaci dokumentów faktur VAT (k. 15 – 28), dokumentacji medycznej (k. 29 – 25, 82, 89, 91), opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii ruchu J. B. (k. 99 – 103), zeznań świadków R. M. (k. 67 – 68), M. M. (k. 68 – 68v.), A. G. (k. 69) oraz zeznań powódki A. M. (2) (k. 119v. – 120, 65v. – 66v.).

Sąd obdarzył wiarą wyżej wymienione dowody z dokumentów, gdyż ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony procesu.

Sąd obdarzył wiarą opinię biegłego, gdyż została ona sporządzona przez osobę posiadającą konieczną i wystarczającą wiedzę w opiniowanym przedmiocie, jest logiczna, rzeczowa oraz zawiera odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania.

Na wiarę zasługują zeznania świadków R. M., M. M., A. G. oraz zeznania powódki A. M. (1), gdyż są one szczerze logiczne i nawzajem się uzupełniają.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo A. M. (1) jest zasadne i zasługuje w części na uwzględnienie.

W sprawie niniejszej legitymacja bierna pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. nie jest kwestionowana. Pozwany ponosi odpowiedzialność z tytułu zawartej ze sprawcą szkody umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Nie jest kwestionowany fakt istnienia zdarzenia będącego przyczyną powstania szkody i krzywdy, czyli upadku powódki na nierówności chodnika na ulicy (...) w L.. Sporem objęte były następstwa tego zdarzenia.

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii narządu ruchu J. B., w wyniku powyższego zdarzenia powódka A. M. (1) doznała jedynie stłuczenia obu kolan ze skręceniem kolana prawego. Nie doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku. Z opinii biegłego wynika, iż istniejące zaburzenia czynności w zakresie układu kostno – stawowo – mięśniowego wynikają z istniejących wcześniej chorób – przebytego pozapalnego skrócenia goleni prawej w następstwie sepsy noworodkowej, leczonej w wieku 15 lat operacyjnym wydłużeniem goleni z użyciem aparatu I.

Zgodnie z przepisem art. 361 § 1 kc zobowiązany do odszkodowania odpowiada jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikła szkoda.

Z wyżej wspomnianej opinii wynika, iż normalnym następstwem powyższego wypadku jest jedynie stłuczenie obu kolan ze skręceniem kolana prawego. Powyższe zdarzenie doprowadziło do uszkodzenia ciała powódki.

Zgodnie z art. 445 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W orzecznictwie oraz w nauce prawa zgodnie przyjmuje się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo przywrócona została równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, OSNC rok 2008, Nr D, poz. 95).

Sąd rozpoznając przedmiotową sprawę opowiada się za poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r. (I CK 131/03, OSNC z 2005 r., Nr 2, poz. 40), zgodnie z którym powołanie się przy ustalaniu zadośćuczynienia na potrzebę utrzymania jego wysokości w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym

warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 kc wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury (wyrok Sądu Najwyższego z 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, OSNC rok 2008, Nr D, poz. 95).

Powódka A. M. (1) doznała urazu, który wymagał leczenia, w trakcie którego jej mobilność została ograniczona. Powódka przez okres dwóch miesięcy odczuwała dolegliwości bólowe prawego kolana oraz czuła niepewności i stabilności kolana. Ograniczyło to możliwości powódki spędzania aktywnie wolnego czasu w okresie wakacji, aż do końca września 2014 roku.

Żądana przez powódkę kwota zadośćuczynienia w wysokości 8.000 zł jest w ocenie Sądu zbyt wygórowana. Mając na uwadze okoliczności w postaci czasu trwania leczenia oraz fakt, iż jak wynika z opinii biegłego leczenie powódki zostało zakończone, zaś w chwili obecnej brak jest poważniejszych ograniczeń w codziennym funkcjonowaniu powódki ze względu na doznany uraz, zasadnym jest w ocenie Sądu przyznanie powódce A. M. (1) kwoty 3.000 zł zadośćuczynienia. Kwota ta jest w ocenie Sądu adekwatna do doznanej przez powódkę krzywdy.

Zgodnie z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Jak wynika z opinii biegłego J. B. okres leczenia doznanych przez powódkę w wyniku wypadku obrażeń trwał do końca września 2014 roku. Ustalając wysokość odszkodowania Sąd uwzględnił przedłożone przez powódkę faktury z dnia 20 sierpnia 2014 roku (k. 15), z dnia 29 sierpnia 2014 roku (k. 21) oraz z dnia 12 września 2014 roku (k. 18). Sąd nie uwzględnił w wyżej wymienionych rachunkach kwot 15,98 zł (z f-ry z 20 sierpnia 2014 roku), 21,80 zł (z f-ry z 12 września 2014 roku), 31,96 zł (z f-ty z 29 sierpnia 2014 roku). Nieuwzględnione kwoty dotycząc zakupu aerozolu do nosa (...), którego zakup nie jest związany w żaden sposób z doznanymi przez powódkę urazami. Łączna wysokość wyżej wymienionych rachunków z pominięciem wskazanych kwot wynosi 605,39 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki A. M. (1) tytułem odszkodowania kwotę 605,39 zł.

Sąd oddalił żądanie zasądzenia kwoty odszkodowania ponad wyżej wskazaną kwotę odszkodowania, albowiem przedłożone rachunki związane z leczeniem oraz podnoszone koszty przejazdu powódki, jak wynika z opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii ruchu, nie są związane z doznanymi w wyniku wypadku obrażeniami ale stanem chorobowym nie pozostającym w związku z wypadkiem, za który ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą pozwany.

Sąd zasądził od kwoty 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty 605,39 zł z tytułu odszkodowania od pozwanego na rzecz powódki odsetki ustawowe liczone od dnia 25 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty. Ustalając datę, od której zaczęły biec odsetki za opóźnienie od zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę, iż roszczenie o zadośćuczynienie zostało zgłoszone pozwanemu w postępowaniu likwidacyjnym w dniu 23 marca 2015 roku. Zgłoszone zatem przez powódkę żądanie zasądzenia odsetek od dnia 25 kwietnia 2015 roku uwzględnia wskazany w przepisie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych 30 dniowy termin na spełnienie przez zakład ubezpieczeń świadczenia.

Sąd oddalił powództwo w pozostałej części jako bezzasadne.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd w oparciu o przepis art. 100 kpc stosunkowo rozdzielił koszty.

Powódka A. M. (1) poniosła koszty w łącznej kwocie 3.498,60 zł na które składają się opłata od pozwu w wysokości 575 zł, opłaty skarbowe od pełnomocnictwa w wysokości 34 zł, koszty opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii ruchu w wysokości 489,60 zł (k. 72 i 110) oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.jedn. Dz. U. poz. 637 z 2014 r.).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. poniósł koszty w postaci kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł ustalonych na podstawie powołanego wyżej rozporządzenia oraz koszty opinii biegłego w wysokości 489,60 zł (k. 110).

Strona powodowa dochodziła zasądzenia kwoty 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 3.499,55 zł tytułem odszkodowania, zaś uzyskała łącznie kwotę 3.605,39 zł. Wygrała zatem proces w 31%.

Łączna wysokość poniesionych przez strony kosztów procesu wynosi 6.388,20 zł, zaś 31% tej kwoty to 1.980,34 zł. Ponieważ koszty poniesione przez pozwanego są większe od kosztów procesu które winien zapłacić Sąd zasądził od powódki A. M. (1) na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 909,26 zł tytułem zwrotów kosztów procesu.

Z przytoczonych wyżej względów i z mocy powołanych przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.